

Mitt enda oumbärliga

(Trettonde årgången, år 1854)

En »vän framför andra», min Frälsare huld,
Som tog uppå sig att betala min skuld
Och städse mig helar, förlåter, fördrager,
Den vännen allt mera mitt hjärta intager.

Mitt högsta, mitt enda behov är hans nåd,
Hans ljuvliga närhet, hans ledning och råd,
Jag kan icke leva förutan att äga
Min vän och hans vänskap, som allt överväga.

Jag irrade länge med trånad omkring
Och sökte min ro uti jordiska ting;
Men o, när jag fann denna salighetsskatten,
Hur svartnade världenes glädje som natten!

Mitt hjärta, det gamla, ostadigt, förskämt,
Det slingrar utav ifrån målet alltjämt;
Men Anden den trogna, han ropar på stunden,
Så länge till dess jag är åter på grunden.

Jag kan icke leva förutan min vän,
Jag kommer beständigt till honom igen:
Hos honom allena min vila jag finner,
Hos honom allena av glädje jag brinner.

Hur det mig så blivit, jag fattar ej klart,
Men hjärtat har likväl nu fått denna art;
Och när det förut var så jordiskt, som allas,
Förändringen visst må »ny födelse» kallas.

Ur sömnen uppväckt och i syndenes nöd
Med bättringsförsöken utmattad och död,
Jag fann uti Kristus all tröst för min smärta,
Och allt från den stunden han intog mitt hjärta.

Min trevnad jag sedan har haft vid hans bröst,
Min livsbrunn, min fröjd i hans ljuvliga röst.
Mitt allt till hans sköte jag alltid får bära
Och allt av hans frälsarehänder begära.

Jag blott i hans löften och trygghet har ro,
Jag blott vid hans fötter vill dväljas och bo,
Att frälsas av honom från synd och all våda,
Till dess jag skall evigt hans anlete skåda.

Från jordiska tingen jag önskar mig död,
Att helt vara hans, uti lust och i nöd,
Att leva för honom, hans sak och hans ära,
Och gärna i världen hans smälek att bära.

Du, du är min klippa, mitt fäste, min grund,
O Jesu, min starkhet i prövningens stund.
För köttets och världens och frestelsens snara.
Du, du skall med trohet och makt mig bevara.

Blott du och ditt ord är min sköld och mitt svärd,
Min borg vare du i den bävande värld,
Ett ord av din mun och en blick av ditt öga,
Mot dessa all världen nu gäller mig föga.

Ja, strålande stjärnor och solljusets prakt,
Och alla de ting, som Guds »varde» frambragt,
Som droppar i havet oändligt försvinna
Mot ett, o min Jesus! – att allt i dig finna.

- C-O Rosenius

(13 årg. 1854)

© **Pietisten 2018**

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.
www.pietisten.com